

открадната Старецътъ колѣнничи предъ Орѣшка и само повтаряше:

— Не бѣхъ виновенъ, не бѣхъ виновенъ . . . Толкова години страдахъ . . . Прости ми, дете.

Орѣшка щастлива го гладѣше по главата и говорѣше:

— Стани, азъ не ти се сърдя. Толкова съмъ щастлива сега, че пакъ намѣрихъ родителитѣ си.

Хората отъ цирка се насѣбраха около Орѣшка и се радваха. Всички я поздравляваха сърдечно за нейното избавление отъ ржцетѣ на лошия директоръ.

— Хайде да си вървимъ, мое дете, — каза баща ѝ. — Да отидемъ въ къщи и тамъ ще празнуваме твоето завръщане.

— Татко, азъ искамъ да вземемъ съ насъ чичо Чочо, който ме гледаше като своя дъщеря, а сжщо и Орѣшко, защото, ако не бѣше той, вие никога нѣмаше да ме намѣрите.

— Разбира се, ще ги вземемъ. Всички ще вземемъ, които сж били добри съ тебе и сж те гледали.

Хайде, чичо Чочо, хайде Орѣшко, съ насъ!

Всички се качиха на единъ автомобилъ и напуснаха завинаги цирка, който причини толкова страдания на Орѣшка и нейнитѣ родители.

Орѣшко не можеше да повѣрва на всичко станало. Той се обърна още веднажъ да види цирка, кждето научи толкова нѣща и прекара толкова лоши дни.

(Свършва въ осма книжка)

Вѣра Бояджиева Фолъ

